

SOSIALURIN

Útgevart:
FØROYA JAVNAÐARFLOKKUR

Blaðstj.:
Vilfríð Sørensen.

Bo x 76.

Prentsmiðjan á Heygsbreyt
TELF 1820

Tú verður kallaður

— og kallið er átreingjandi og
himnarópandi — milliónir
kalla teg!

Um allan heimin finnast milljónir, nógvir milljónir, ja hundraðar milljónir av treingjandi menniskjum, kvinnum, monnum og børnum. Milljónir í hundraðvís fáa hvønn dag minni av mati, klæðum o. ø. neyðsynjum enn teimum tørvar. Mong svolta í hel, mong liva máttleys, mong hava ongan bústað, einki heim, ongan góðan. Milljónir fáa ongan skúlskap, duga hvorki at lesa ella skriva. Milljónir fáa onga ella ov litla sjúkrahjálp. Avlamis- og ellisrenta ella ellisheim eru ókend orð. — Arbeidsloysisins forbannili er ein nívandi gestur. Ovlitið av peningi til matna, til hampa klæði, til frýðkan av heimum — og sjálvandi einki at hjálpa børnunum til skúlskaps, einki bókakeyp — til lesnað, til mentan.

Hvussu væl kenna vit ikki mangt av hesum her heima hjá okkum. Alt ov væl. Vit liva líð um líð við hesi samfelagsbrekini hvønn dag.

Kallið er álvarsamt!

Vit hava eina stóra skyldu, ovurstrá skyldu. Vit hava ikki loyvi at sita hendur í favn og einki gera, tá ið milljónir og aftur milljónir av rópanði og biðjandi menniskjum kalla á okkum.

Fyri meira enn 100 árum síðan setti Karl Marx sær fyrri at fáa ein enda á hesum óskilinum, hesum óhugnaðinum, hesum ræðuleikum. Hann vildi sameina alla ta arbeidandi mannaættina til bardaga fyri einum nýggjum heimi, einum nýggjum samfelag. Tað var hesa samfelagslæruna, ið hann nevndi sosialismu.

Nógv er broytt hesi ár, ógíliga nógv er vunnið, men ógíliga nógv er eftir at vinna til óll heimsins menniskju hava tað gott og liva eitt sakn- og trotaleyst lív.

Eisini vit kunnu vera við í hesum bardaga. Víst eru vit fáir, tað er so litið, vit kunnu gera, tá ið talan er um allan heimin, men saman við 44 milj. organiseraðum sosialistum bert í Europa eiga vit mikla styrki.

Kunnu vit gera litið úteftir, kunnu vit to gera nógv í okkara egna landi, tí her er nógv at gera, almikið at taka hond á. Eisini tú kanst gerast ein virkandi og upp-

1956

Tíðin rennur sum streymur í á, títt munnu bylgjurnar falla lítum báti rekist eg á, áraleysur at kalla.

Soleiðis syngur skaldið, og soleiðis er tað tíðarinnar sæð.

Tíðin hon rennur so skjótt undan okkum, at vit líka sum ikki rættuliga eru før fyrri at fylgja við og geva henni gætur, fyrr enn vit eru komin so langt, at vit standa við árslok, tá líka sum vit vakna og hugsa okkum um, og líka sum ikki vilja trúgva tí at árið ella tíðin er runnin so skjótt; tí tað er sum ein ikki fekk tað burtur úr farna ári, sum ein veruliga hevði væntað sær, bæði andaliga og handaliga sæð.

Ja, skjótt fer tíðin undan okkum, tí ikki er tað so langt síðan, vit byrjaði eitt nýtt ár og longu er tað farið aftur um, og vit eru so stutt komin aftur inn í eitt nýtt ár hvar ið lívsleiðin liggur okkum so duld, at vit ikki hava tann minsta dreyum um nakað, hvørki handaliga ella andaliga, men bert byrja árið í vónini um tað besta — seta álitid til Hann, ið øllum valdar, at Hann hevur umsorgan fyrri okkum.

Byrja vit ári í tí treysti koma vit ikki at standa til skammar ella bliva svíkt. Tað gamla árið, ið nú er farið aftur, gav nú kanska ikki besta úrslitið, sum ein veruliga hevði væntað vinnuliga, og har aftrat festi tað síni djúpu sorgarspor millum manna sum ongantið verða útstrikaði aftur.

Hvat ið viðvíkir fiskivinnuni, ið er høvuðsvinna landsins, so er tað tann nýggja vinnan — sildin, sum fyrri ein stóran part verður sett sína vón til — bæði fyrri land og fólk sum heild. Tíverri misseynadist tað okkara ráðandi monnum at fáa nakran sildasolusáttmála í lag við teir vestan jarntjaldið — Sovjet-Rusland — og kom tað at bliva ein dyggur baksláttur, vinnuliga sæð. Størsti vinnuvegur Føroyinga, ið hava hjallin á sjónum — tað er hann, sum skal seta fótur undir og stuðla okkum figgarliga. Gevur sjóvinnan bakkast, verður úrslitið har eftir, og tí eiga teir, ið høvuðsábyrgdina hava fyrri hesi týðandi vinnu, ikki altíð at spæla eftirbátar, men leggja til brots — ongantið ov tíðliga.

Tað, at sildasolan lutvís mis-

byggjandi liður í hesum stórarbeiði — og tað er einki annað enn tín skylda at verða við.

Alt hetta kanst tú gera við at standa sum limir í Javnaðarflokkinum og taka lut í arbeiði hansara.

Tekna teg sum lim í Javnaðarflokkinum, fá onnur at gera tað sama, tá visir tú vilja fyrri og ert beinleiðis við til at hjálpa hundradum milljónum av neyðstøddum, treingjandi, sjúkum og gomlum menniskjum.

Ger tína skyldu — hon er einfald og lott.

Hin almenna maskinistöyndin

Føroya Sjómannsskúli tekur ímóti nýggjum næmingum um miðan mars, tá hesir, sum nú ganga, verða lidnir. Fyri at gerast næmingur má ein hava verið 3 ár í smiðulæru, harav í minsta lagi 1 ár á góðtiknum verkstaði.

Teir, ið ætlað sær at ganga, verða biðnir um at gera vart við seg.

Jens Pauli í Dalí.

PRENTSMÍÐJAN Á HEYGSBREYT TÓRSHAVN

AVRIKAR ALT PRENTINGARARBEIÐI

TELF. 1820

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at vandasær til kommunukantorið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyrri kommununa.

FROÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

eydnaðist, var okkum meint rakt vinnuliga, men líka so beiskt hevur læknastríðið verið okkum menniskjansliga og tjóðskaparliga sæð. Fyrst um várið, tá ið mannað politiskip var sent eftir landsmonnum og síðan aftur um heystið fyrri aðru ferð, í líka so ringum og kanska í mongum forum verri líki enn fyrru ferð, við tað, at tá varð sent vápnað herskip við eini rúgvu av politimonnum. Tað er tí tað at siga, at var tað gamla ári okkum ikki nóg ríkt — gjordi hesar báðar ferðir tað ikki ríkari, men tvørtur ímóti settu tær eina so dapra glæmu yvir land og fólk, eins og tað skapti eitt misálit millum landsins íbúgar og landsins stýri, ið uttan iva kemur at verða ringt at bliva sigursharri yvir aftur — ið hvussu so er fyrri tað tíð, ið sitandi stýri hevur eftir.

Árið 1955 bleiv okkum í so máta eitt sorgarar — eitt ár sum skapti eina slíka hending sum neyvan gongur nokrum núlivandi menniskja aftur úr minni.

Ja, eitt árið fer eg annað kemur, og litið gongur fram á hjá okkum figgarliga, og er tað besta prógvið, at okkara sjófarandi fólk verður flutt burtur í onnur lond — ein farmur fyrri og annar eftir — líka sum tað nú skuldi verið ein hvør útflutningsvora. Og í ár er tað tíverri fryktandi fyrri, at ein partur av okkara fiskiforum koma at bliva liggjandi — og hví er neyvan neyðugt at nerta við her, tí tað er hvørjum manni kunnugt.

Man tað ikki liggja flestu menniskjum nær at spyrja: hvat verður to alt hetta at enda við? At tað er illa statti í okkara landi er einki dulmál, men vit megu to byrja

hetta nýggja ári í bønini og vónini um alt tað besta og siga sum sálmaskaldið:

Hvat nýggja árið vil mær veita, tað fjalt og dult er fyrri mær. Men Gud mín, eg vil á teg heita, og biðja eina bon av tær: Lat verk mitt, litið ella stórt, til tína æru verða gjørt!

D. J. Sørensen.

ER TALAN UM

vatnveitingar
hitaverk
sanitet

SO
BIÐJÐ
UM
TILBOÐ
FRÁ
OKKUM

Takrennur,
niðurløpsrør,
rygggsásir,

og gera vit alt
vanligt

BLIKKSMÍÐJU-
ARBEIÐI

Vit hava alt tilfar:

Galv. jarn,
sink,
vask,
W. C.
baðikar,
radiatorar.

Øll nýtt sløg
av rørum og
rordeilum.

Asfalteraði rør
4" og 2 1/2"
í øllum longdum

Leirrør,
heil og hálvbend

P.F.

Maria Poulsen & Co.

Tórsgøta 10.

tef. 2000-2001 — telegr. BLIKK